

delt Finansudvalget, hvad han havde gjort. Ganske vist erkender jeg, at det er en Selvfølge, at Finansudvalget ikke kan handle paa Rigsdagens Vegne, og at en Aftale med Finansudvalget ikke kan binde Rigsdagen; men havde Finansudvalgets Medlemmer søgt deres Grupper Tilslutning, maa man gaa ud fra, at det vilde være højst urigtigt ikke at rette sig efter en Aftale derom. Jeg vidste, som sagt, ikke bedre, end at Sagen var med-delt til Finansudvalget. Det er altsaa ikke sket, saa vidt jeg kan skønne. Jeg ved ikke rigtigt, hvorledes dette er gaaet til.

Maa jeg her til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), som lyste efter Finansudvalgets Protokol, indskøde en Bemærkning. Det Møde, som blev holdt med Finansudvalget af Vilhelm Lassen om den oprindelige Bankgaranti, blev meget hurtigt indvarslet. Saa vidt jeg ved, fandt Indvarslingen Sted en Søndag, og Udvalgets Sekretær var ikke til Stede ved Mødet. Derfor er Protokolforsørelsen bleven meget kortfattet, den indeholder kun nogle faa Linier om, hvad der er passeret. Jeg har imidlertid fra et Medlem af Udvalget, som førte nøjagtige Optegnelser over, hvad der passerede i Udvalget, faaet en Optegnelse desangaaende for flere Maaneder siden. Jeg skal dog ikke her i dette Øjeblik komme ind paa, hvorledes Samtalen er falden. Men der er, efter at jeg har givet denne Oplysning om, at Mødet fandt Sted paa en Tid, da Sekretæren ikke kunde være til Stede, ikke Grund til at klage over, at Protokollen er ufuldstændig, thi Forklaringen er ganske lige til.

Men tilbage til det, jeg var ved før. Kan det nu være Finansudvalgets Medlemmer og Rigsdagens Medlemmer saa aldeles overraskende det, der er sket? Man taler nu, som om det først er i dette Efteraar, man har faaet noget at vide om, at Bankgarantien er bleven udvidet til Laanekassen og de Banker, der her er Tale om. Kan det være kommet saaledes bag paa os, som man nu vil give det Udseende af? Jeg forstaar ikke, at det kan være saadan. Der staar i Motiverne til det Lovforslag, vi forhandle her, at Bekendtgørelse om, at Laanekassen fik sin Garanti, er udstedt den 3. Marts 1908. Den 3. Marts 1908 udstedes Bekendtgørelse fra de garantigivende Banker om denne Garanti, som blev givet under Rekurs til Bankkomiteen. Nu udstedes en Bekendtgørelse jo ikke i et hemmeligt Lokale, men offentligt i Bladene, og det kom ogsaa offentligt frem i

Bladene, thi ellers vilde Garantien ikke have gjort nogen Nytte overfor de Folk, der vilde tage deres Penge ud af Laanekassen. Meddelelsen om, at Garantien var udvidet til at omfatte ogsaa Den lille Laanekasse, kom altsaa frem for Offentligheden. Hvis nu dette, at Garantien var udvidet til Den lille Laanekasse, var et frygteligt Provisorium, var noget saa ganske forskrækkeligt, som det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds mente, vilde det have været naturligt, at det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer, som havde en saadan Opfattelse, straks enten ved højtideligt at anmelde en Forespørgsel her i Tinget eller i det mindste ved i Finansudvalget, hvor de sad, at tale med Finansministeren, naar han kom til Stede der, havde spurgt, hvordan det kunde være, at Garantien var udvidet til Den lille Laanekasse, eftersom Loven kun lød paa Detailhandlerbanken og Grundejerbanken. Men det har man, mig bekendt, ikke spurgt om.

Man kan ikke sige: Vi havde ingen Adgang til at tale med Finansminister Vilhelm Lassen, for han var syg. Finansminister Vilhelm Lassen mødte nemlig i Finansudvalget den 25. Marts for at tale om Optagelsen af et Laan, som Bankerne skulde optage i England, og som Staten skulde garantere, et Laan, som skulde bruges til de store Udbetalinger, der havde fundet Sted til Detailhandlerbanken og Grundejerbanken og til Den lille Laanekasse og for øvrigt ogsaa til de andre to Banker, som allerede paa det Tidspunkt — i alt Fald den ene af dem — var inde under Bankgarantien. Finansministeren mødte baade i Folketingets og i Landstingets Finansudvalg for at forhandle om dette Laan, som fandt Tilslutning i begge Udvalgene.

Hvis der nu havde været saa stor Forargelse over Udvidelsen af Bankgarantien — og det maa man jo tro, efter hvad man nu hører —, hvorfor sagde de ærede Medlemmer saa ikke et Ord til Finansminister Vilhelm Lassen derom? Hvorfor spurgte de ham ikke om, hvorledes det kunde forholde sig, og hvad der egentlig var i Vejen? Jeg ved ikke af, at der er stillet Spørgsmaal om noget i den Henseende. Heller ikke ved jeg, at der er blevet optegnet noget om, at der har været spurgt. I Finansudvalgets Protokol er der Optegnelser om Forhandlingerne om Laanet, og de ende med, at Udvalget har givet sin enstemmige Tilslutning til dette Laan. Overfor det ærede Medlem for Køben-